

I.

Seděla jsem na černé tašce, Anička pro změnu poskakovala kolem. Byla jsem poněkud nervózní, ale neokřikovala ji. Místo toho jsem koukala po hodinkách a nespokojeně vzdychala. Bylo mi vedro, bolely mě nohy a má hlava třeštila z nevyspání. Prodavač z novinového stánku si nás zvědavě prohlížel, i kolemjdoucí spěchající po nástupišti autobusového nádraží v Bolzanu. Ach jo. S malým dítětem v cizině, v neznámém prostředí, úplně sama. Je to dobrá hodina, co autobus odjel na svou cestu napříč Itálií, i cestující odešli, jen my tam trčely jak bezdomovci. Pomalu jsem propadala nejistotě. Copak Dana zapoměla? Ještě v jedenáct v noci, když se patrový autobus kolébavě rozfuněl z nádraží Florenc, jsem jí poslala esemesku.

Konečně. V dálce se objevila její štíhlá silueta. Vlasy jí vlály v rozpustilém větru, usmívala se, a když se naše oči střetly, zamávala.

„Ahoj, holky,“ zvolala radostně. S úsměvem jsem odpovíděla a spolkla připravenou výčitku o nedochvilnosti. Anička se honem chytila mé nohy a zabořila obličejík, zrůžovělý studem, do mých kalhot.

„Nestyď se a pozdrav tetu,“ vybídla jsem ji ze slušnosti. Dobře jsem věděla, že pokud sama nebude chtít, nic s ní nezmůžu.

„Promiň, že jste musely čekat,“ řekla Dana omluvně. „Město bylo ucpaný, měli jsme co dělat, abychom

ten chaos projeli.“ Pak se sehnula, popadla dvě tašky, já sebrala zbylá zavazadla a pobídlá holčičku k odchodu.

„Musíme pospíchat, Pavel stojí tak blbě, že to do něj buď někdo napálí, nebo dostane pokutu.“

Netušila jsem, jak daleko povleču hnědý kosmetický kufřík a Andulčin batůžek, a tak jsem si oddechla, když jsem na okraji silnice poznala Pavla, postávajícího u bílého fiatu.

„Ahoj,“ zubil se už z dálky přátelsky. Podali jsme si ruce na přivítanou. „Jak se máš?“ zeptal se automaticky a řekla bych, že kloudnou odpověď na tuhle obvyklou frázi ani nečekal. Podle toho jsem tedy odpověděla.

„Díky, ujde to.“

Pavla i Danu jsem naposledy viděla v březnu, než jim začala sezona, a čekali na vyřízení pracovního povolení. Pak se vrátili zpátky do Tyrol. Přesto mi teď připadalo, jako bychom se rozloučili včera. Dana byla vždycky přirozená a nenucená. S ní se člověk nemusel bát trapného ticha a rozpačitého přešlapování. Zato Pavla jsem skoro neznala, a tak jsem se snažila navázat kontakt. „Vypadáš jinak než na jaře, kam jsi dal vlasy?“

Blondatý muž se usmál. „Už mě štvaly, takhle je to pohodlnější a není mi vedro na krk.“

„Poslyš,“ houkla jsem, „přijela jsem do Itálie a zatím jsem neslyšela nic než němčinu.“

„No jasně, v tomhle kraji tak mluví všichni,“ odpověděl lakonicky.

Dana zabouchla dvířka a vůz se odlepil od krajnice. Tak, a jeli jsme pro změnu v autě. S povzdechem jsem si vzpomněla na uplynulých deset hodin v autobuse. Kolena otlačená od sedadla před sebou ještě teď a choďdla oteklá, že jsem je stěží dostala do kožených bot. Už

abychom byli na místě. Ještě stále zaražená Anička mi seděla na klíně, poslouchala, co říkají dospělí, a snažila se informace srovnat v hlavě.

„Nechceš si prohlídnout Merano?“ otočila se ke mně Dana ze sedadla spolujezdce. Když v mé unavené tváři zahlédla úlek, rychle dodala: „Nebo chcete jet radši domů k nám, osprchovat se, odpočinout, vybalit si...“, odříkávala pomalu a znělo mi to jako rajska hudba. Ani nevím proč, snad abych dokázala, že nejsem žádná zhýčkaná fajnovka, co se sesype z pár hodin pokroucených nohou v autobuse, jsem odpověděla: „Kdepak,“ a ještě jsem dychtivě zavrtěla hlavou. „Klidně si prohlídneme Merano, vid', Aničko? Aspoň se vzpamatujeme a rozproudíme krev.“

Bylo znát, že řidič si viditelně oddechl.

„Teto, máme plo vás dálečky,“ pronesla Anička pyšně, což znamenalo konec studu a spoustu následujícího breptání. „Teto, a kde bydlíte?“ Dobrý dotaz, pomyslela jsem si. Míra tu kdysi taky pracoval, Vlad'ka navštívila Danu už loni, jen já jediná neměla potuchy, kam jsme vlastně přijely.

„Bydlíte v Meranu?“ doplnila jsem Anninu otázku a se zájmem čekala na odpověď.

„Ne, bydlíme v malém městečku asi půl hodiny odtud, jmenuje se Naturno. Tam se ti bude líbit,“ stočila šedomodré oči na Anku. „Je tam klásná teláska,“ napodobila její šišlání a děvčátko se usmálo.

„Teď si projdeme město, kde pracuje strejda. Zajdeme na zmrzlinku a pak pojedem autobusem domů.“

Pohlédla jsem na Pavlovu nepřítomnou tvář. Určitě už měl být v práci, což je možná důvod, proč uvítal, že jsme ochotny zůstat a nemusí nás vézt domů. Pohlédla

jsem na hodinky, půl jedenácté. „Od kolika děláš, Pavle? Pěkně jsme tě zdržely, je dost hodin.“

„To teda jo, měl jsem tam bejt v devět, ale neboj, já se nějak vymluvím, mám hodnýho šéfa.“ Přátelsky se usmál, což mě uklidnilo.

„Kde jsi zaměstnanec?“ zeptala jsem se.

„Pracuju jako sezonní číšník v celkem prestižní restauraci, je to něco jako u nás lázeňský dům. Jsem tam už druhým rokem a konečně jsem se dostal ke slušně placené práci. Doufám, že když jsme v Unii, nebudu pořád brát půlku toho, co můj místní kolega.“

Dana na mě nenápadně mrkla a usmála se jeho navíť.

Pavel zaparkoval v postranní uličce plné vilek a penzionů. Vyměnil si s Danou pár vět, objal ji, něžně políbil a rozloučil se s námi. Svižně vykročil po úzké ulici k centru.

„Kam jde stlejš?“ zeptala se Anička, jako by se právě probírala. Obrátila jsem oči v sloup a unavená neustálými dotazy jsem se chystala pronést: „Měla jsi dávat pozor!“

Ale Dana byla rychlejší. „Musel do práce. Pak se u něj stavíme na zmrzlince, jo?“

„A kde mám kufšíček a hlačky?“

„Zůstaly v autě. Až strejda večer přijede, všechno přiveze, neboj.“

„A kdy pojedeme k vám domů?“

Otázky a odpovědi mi protékaly hlavou, aniž jsem je vnímala. Byla jsem ráda, že Aničce nemusím na všetečné dotazy odpovídat a se zalíbením pozorovala vysoké hory, tyčící se nad městem jako obrovská zelenošedá kulisa. Když nás, mě a Vladěku, Dana pozvala do Itá-

lie, byla jsem nadšená. Věděla jsem, že pracuje v horách, ale přece jen jsem zalitovala, že to není někde u moře. Anička je malá, chodit po túrách pro ni bude namáhavé a také nezajímavé. Myslela jsem si, že na pláži bychom si obě užily víc. Jakmile jsem se zadívala do načechraných běžících mraků s nafialovělými pupky, v nichž se ztrácely vrcholy, jako by je někdo usekl mačetou, všechny obavy byly pryč. Vždyť u moře jsme byly tolikrát, ale v tak vysokých horách nikdy. Samozřejmě tu bylo ještě něco, proč jsem se těšila jako školačka. Úžasně krásné, hřejivé chvění. Něco, co jsem věděla jen já, a radost z toho jsem skrývala v nejzazších hlubinách svého vědomí. Týden dovolené s Mirkem. Týden s ním pod jednou střechou, týden společných večerů a procházek. (Alespoň tak jsem si to bláhově představovala.)

Zalovila jsem v kabelce a vytáhla malý fotoaparát. Vyfotila jsem bachratý mrak, který se povaloval na skalnatém hrotu tyčícím se nad roztodivnými střechami domů.

„To nefot“, ušklíbla se Dana. „Počkej, až bude jasno a bez mráčků.“

„Je konec září, modrého nebe se třeba nedočkáme“, odpověděla jsem. Ovšem Dana mě stejně neposlouchala, vzala Aničku za malou drobnou ruku a zase si spolu něco povídaly. Málo platné, dva roky au-pair v Německu nemohla zapřít, málokterá bezdětná dívka to takhle umí s mrňaty. Anka si aspoň užije týden v jiném prostředí, s jinými lidmi a s přáteli, co ji nebudou okřikovat, napomínat ani peskovat.

Samozřejmě se mi vybavil Eda, můj manžel, jehož „povzbudivé“ připomínky jsou mi stále v patách. On tohle dokázal „tak skvěle“, že jsem vždycky cítila jakýsi

nepochopitelný pocit viny ze špatné výchovy. „Anička se ještě počurává? Ale Tomášek mojí ségry nemá od dvou let pleny ani na noc.“

„Počurává se jen někdy v noci, pokud je v cizím prostředí nebo jí není dobře,“ slyšela jsem se odpovídat.

„Ona všude vleze, na všechno hrabe, nechce nic jíst, pořád bulí...“

„Třeba jsi byl jako chlapeček taky takovej,“ usmála jsem se s klidem a představila si pohublého, pedantského muže jako malého chlapečka. Nemožné.

„Proč zlobíš u tatínka, Anunko? Říkal mi, že tam křičíš, shazuješ věci z polic, děláš naschvály...“

„Já žlobím, aby mě dal domů.“

Zalapala jsem tenkrát po dechu. Nechtěla jsem dělat problémy, koneckonců rozchod jsem navrhla já. Ovšem Annina odpověď mě šokovala.

„Tobě se u tatínka nelíbí?“ vyzvídala jsem.

„Ne!“ zněla neúprosná odpověď.

„Proč? Tatínek tě miluje, je rád, že jsi u něj.“

Eda si bral Aničku často a já byla šťastná. Snažila jsem se, bylo-li to vůbec možné, aby omyl mého života pocítila co nejméně.

„Proč?“ ptala jsem se znovu. Eda byl svéráz, trochu suchar, tyran však nebyl, aspoň ne po fyzické stránce.

„Taťka je přísněj, vid'? Nevezme tě k sobě do postele, musíš po sobě uklízet věci, dojídat jídlo, nemám pravdu?“ Hleděla jsem Aničce do očí a přemýšlela nad dokonalou logikou tříapůlletého dítěte. Budu zlobit – nebude mě chtít. Anička se usmála a chytila mě kolem krku. Potvůrka, vždycky ví, jak na mě. „Koho máš nejraději na světě?“ vypustila jsem poprvé dětinskou otázku a kousla se za ni do rtu.

„Tebe a tátu,“ odpověděla samozřejmě.

„To je moc dobře.“

„Na co myslíš?“ šťouchla mě Dana do ramene a nečekala odpověď. „Povídej mi něco, půl roku jsme se neviděly, chci vědět všechny drby.“

„To se ptáš tý pravý, já nic nevím,“ pokrčila jsem rameny.

„Co práce?“

„Musela jsem kvůli penězům předčasně ukončit mateřskou, takže od října nastupuju,“ vysvětlila jsem. „Je fajn, že jste nás pozvali právě teď. Bude to krásný zakončení. Takový ‚podzimní prázdniny‘,“ usmála jsem se. „Kupodivu jsem sehnala práci recepční v kosmetickém a kadeřnickém salonu.“

„Jé, ty se máš, to by se mi líbilo,“ vzdychla Dana.

„Budu dojíždět, ale nedaleko práce mám školku, Anička bude jezdit se mnou. Doufám, že první rok nepromarodí.“

„Co Eda?“ zeptala se a pátravě se mi zadívala do tváře. Na okamžik jsem znejistěla. Copak jsem tak čitelná?

„Zrovna jsem o něm přemýšlela,“ přiznala jsem. „Myslím, že po tom peklu, co jsme prožili, celkem v pohodě.“ Co mám o něm vyprávět? Zvlášť před Ankou, která lapala každé slovo.

„Máš někoho?“

Aha, tak proto se ptá. Vždycky jsme si všechno říkaly, naše tajemství byla společná. Jenže jak bych jí teď mohla říct pravdu? Ano, mám někoho, Dano. Konečně muž, jakého jsem si představovala ve svých snech. Je nádherný, něžný, chápavý a je s ním legrace. Má jedinou vadu. Zítřka dorazí autem po boku své přítelkyně Vlad'ky, tvojí

(i mojí) druhé nejlepší kamarádky. To je překvapení, co? Ale ty mou lásku těžko pochopíš a já se ti nedivím.

„Ne, nemám nikoho,“ hlesla jsem a udělalo se mi trochu nevolno.

„No nepovídej, to ti nevěřím! Ty a bez chlapa?“

„Nedávno jsem se rozešla s jedním klukem. Strávil jsme spolu v červenci dva tejdny, ale byl moc mladý na ženskou s dítětem.“ Až příliš mladý. Vybavila jsem si rozesmáté modré oči, hnědé vlnité vlasy na ramena a velké horké dlaně. Co asi dělá? Byla jsem pro něj jen „ta malá prsatá třicítka“, co mu zpestřila prázdniny? To se nikdy nedozvím, vztah jsem ukončila ještě dříve, než začal.

„Já doufala, že sis našla bohatýho čtyřicátníka s odrostlými dětmi, kterej tě zahrnuje dárečky!“

„No jasně, řekni mi, kde rostou, já si nějakýho půjdu utrhnout.“

Mohl mít třiadvacetiletý kluk, student, rád cizí dítě? Třeba jsem ho podcenila. „Dělej tak, aby Anička neměla každýho půl roku novýho fotra!“ zazněl mi v hlavě rázný otcův hlas. Varovnou větu zamumlal důrazně, aniž mi pohlédl do očí, což znamenalo, že se svou dcerou není spokojen. At'! Spokojeností nikdy zrovna neoplýval.

Přesto jsem si radu vzala k srdci. Anička Roberta neznala a Mirka zná jen jako strejdu od tety Vlad'ky. Dobrá, nejsem zase tolik šlechetná. Je to spíš kvůli tomu, že dcerka by náš vztah dávno vybreptala kdekomu.

„Bolej mě nožičky,“ zakňourala holčička nešťastně.

„Kdy budeme v centru?“ zeptala jsem se nedočkavě.

„Ještě tenhle park, křižovatka a most.“